

ಢೂಲಕ ಅದೇ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೂಂಡಾಗ ಅದು ಉತ್ತತ್ತಿ ಢಾಡುವ ರಸಾನುಭೂತಿಯು ಪ್ರತೀಬಾರಿ ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

◆ ನಿಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವಿರಾ?

ಯು.ಎಸ್. ಕೃಷ್ಣರಾವ್ ಮತ್ತು ಚಂದ್ರಭಾಗಾದೇವಿ, ಕೇಳುಚರಣ್ ಢೂಹಪಾತ್ರ, ಜಯಲಕ್ಷ್ಮೀ ಆಳ್ವ... ಹೀಗೆ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ, ಖುಷಿಸದೃಶರಾದ ಗುರುಗಳು ನನಗೆ ಪಾಠ ಢಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಕೃಪಾಶೀರ್ವಾದ ಮತ್ತು ಭಗವತಿಯ ಆಶೀರ್ವಾದ ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕರೆದುತಂದಿದೆ. ಎಷ್ಟೋಬಾರಿ ನಾವು ಗುರು ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಅರ್ಥ ಢಾಡಿಕೂಂಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಗುರುವೆಂದರೆ ಅವರೇ ಪೂರೆಯುವವರು, ಮುಂದಿನ ದಾರಿ ತೂರುವವರು. ಢಾರ್ಗದರ್ಶಕರಾಗಿ, ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿ ಸಲಹುವವರು. ಅಂತಹವರು ದೀರ್ಘ ಬೂೂಧನೆಯನ್ನು, ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಕಚ್ಚೆನ ಚಲನೆಯಿಂದಲೇ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ತಿದ್ದಿ ತೀಡುವ ಕೆಲಸ ಢಾಡಬಲ್ಲರು. ಹರ ಮುನಿದರೂ ಗುರು ಕಾಯುವನು ಎಂಬ ಢಾತಿದೆಯಲ್ಲ. ಲಘುವೆಂದರೆ ಚಿಕ್ಕದು, ಹಗುರವಾಗಿರುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಶಿಷ್ಯತ್ವವನ್ನು ಸ್ವೀಕಾರ ಢಾಡುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಗುರುವಿನ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕು. ಆಗ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಿದ್ಧತೆ ಢಾಡಿಕೂಳ್ಳಬಹುದು. ಜ್ಞಾನಸುಧೆಯನ್ನು ಕುಡಿಯಲು ಬಯಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಶಿಷ್ಯ ರೂಪುಗೂಂಡಾಗ ಢಾತ್ರ ಗುರುವಿನ ಭೃಹತ್ವನ್ನು ಅರ್ಥ ಢಾಡಿಕೂಳ್ಳಬಹುದು. ಹಾಗೆಂದು ಶಿಕ್ಷಕರೆಲ್ಲರೂ ಗುರುಗಳ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ತುಂಬುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವು ಸಾಢಾನ್ಯವಾಗಿ ಗುರು ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎಂದೇ ಢಾತನಾಡುತ್ತೇವೆ. ಜ್ಞಾನ ಸುಧೆಯನ್ನು ಕುಡಿಯಲು ಸಿದ್ಧನಾಗುವ ಶಿಷ್ಯನು ಆ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಲುಪಲು ಪರಿಶ್ರಮ ಪಡಬೇಕು. ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯನ ಗುಣಗಳನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಕಾಕಸ್ಥಾನಂ ಬಕಧ್ಯಾನಂ ಶ್ವಾನ ನಿದ್ರಾ ತಥೈವಚ, ಅಲ್ಪಾಹಾರಿ, ಗೃಹ ತ್ಯಾಗಿ, ಇತ್ಯೇವ ವಿದ್ವಾರ್ಥಿ ಪಂಚಲಕ್ಷಣಂ'.

◆ ನೃತ್ಯವನ್ನು ಇಷ್ಟೂಂದು ಹಚ್ಚಿಕೂಂಡಿರುವ ನಿಮಗೆ ನೃತ್ಯ ಢಾಡಬೇಡಿ ಎಂದು ವೈದ್ಯರು ಹೇಳಿದ

ಪ್ರಸಂಗ ಎದುರಾಗಿತ್ತು...

ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅಪಘಾತವು ನಾನು ನನ್ನ ಬದುಕನ್ನು ನೂೂಡುವ ದೃಷ್ಟಿಕೂೂನವನ್ನೇ ಬದಲಿಸಿತು. ಕಾರು ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ತೀವ್ರ ಗಾಯಗೂೂಡು ನಾನು ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಸೇರಿದ್ದೆ. ಈಗಷ್ಟೇ ಝಗಮುಗಿಸುವ ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನಾನು, ಮರುದಿನವೇ ಒಂದು ಹುಳವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ ಅನಿಸಿತು. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನೇ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿಬಿಡುವಂತೆ ಢಾಡಿರುವ ಅಪಘಾತವದು. ಬೆನ್ನುಢೂೂಳೆ ಮತ್ತು ವರ್ಟಿಗೂೂಗೆ ಪೆಟ್ಟಾದುದರಿಂದ ನಾನು ಮಲಗಿದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕಿತ್ತು.

ನನ್ನ ದೇಹದ ಕತ್ತಿನ ಭಾಗದಿಂದ ಸೂೂಟದವರೆಗೆ ಪ್ಲಾಸ್ಟರ್‌ಆಫ್ ಪ್ಯಾರಿಸ್ ಹಾಕಲಾಗಿತ್ತು. ಆರು ತಿಂಗಳ ದೀರ್ಘ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯದು. ನಾನು ಹುಷಾರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ವೈದ್ಯರು, 'ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನೀನು ನೃತ್ಯ ಢಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು' ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಜನರಂತೂ ನೀನಿನ್ನು ಆರಾಢವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಎದ್ದು ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳುತ್ತ ಕೇಳುತ್ತ ನನ್ನ ಅಲೂೂಚನೆ ಕುಸಿದು ಹೂೂಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇದಲ್ಲ ನನಗೇ ಏಕಾಯಿತು, ನಾನೇಕೆ ಹೀಗೆ ಶ್ರಮಪಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ? ನೃತ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ನಾನು ಬದುಕುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎದುರಾಯಿತು. ಲೀಲಾಚಾಲವಾಗಿ ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನಾನು, ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕಲಾವಿದೆಯಾಗಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಈ ಅಪಘಾತದ ನಂತರ ನೃತ್ಯವೆಂಬುದು ನನ್ನಿಂದ ಬಹಳ ದೂರ ಸಾಗಿ, ಢೇರುಪರ್ವತವನ್ನೇ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತಂತಿತ್ತು. ಆ ಕ್ಷಣದ ನೂೂವು ವಿವರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಇದಲ್ಲ ನನಗೇ ಏಕಾಯಿತು ಎಂಬ ಸ್ವಯಂಢುರುಕದಿಂದ ಬಳಲಿದ್ದೆ. ಒಂದಂತೂ ಸತ್ಯ, ನೃತ್ಯವಿಲ್ಲದೇ ನನ್ನ ಬದುಕು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಆಗ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅರಿವಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ನಾನು ದಾಟಿದ ಬಗ್ಗೆ - ಎಲ್ಲವೂ ಮೈ ಝುಮೈನಿಸುವಂಥದ್ದು.

ಚೇತರಿಸಿಕೂಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ನಾನು ನೃತ್ಯವನ್ನು ಢೂೂದಲಿನಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕಾಯಿತು. ನೃತ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಬದುಕಿಲ್ಲ ಎಂದು ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನನ್ನ ದೇಹಕ್ಕೆ ನೃತ್ಯ ಕಲಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದೆ.